

Yksin - vai yhdessä?

SAIRAALA TEOLOGIT RY
SJUKHUSTEOLOGERNA RF

JÄSENKIRJE 2/2026

Sairaalapapin työ on ainakin ajoittain yksinäistä. Siksi tarvitsemme mahdollisuuksia kohdata kollegoja, jotta voimme antaa ja saada tukea. Toivottavasti jokaisella meistä on myös toimiva työnohjaus työn tukena.

Jotta yhteys ja tuki eivät jäisi vain hurskaiksi toiveiksi, tarvitaan tekoja. Yksi yhteisen jakamisen ja tuen paikka olivat neuvottelupäivät Tampereen AitOssa 26.–28.8.2026. Osallistujilta saamamme palaute oli hyvin myönteistä, vaikka kehitettävääkin löytyi. Ajattelen, että päivät olivat meidän näköisemme ja tuntuisemme. Vuosien mittaan olemme saaneet monilta teistä ideoita ja ajatuksia siitä, millainen ohjelma palvelisi meitä parhaiten.

Saatamme ajoittain kokea olevamme yksin tai erilaisia työntekijöitä. Oma kokemukseni kuitenkin on, ettemme ihmisinä ole kovinkaan erilaisia, vaikka teemmekin erilaista työtä. Yhteys työtovereihin voi löytyä vaikkapa yhteisestä lounashetkestä – ammattinimikkeillä ei silloin ole suurtakaan merkitystä.

Surun ja kuoleman läheisyys tekee mielen joskus apeaksi. Toisinaan taas leppoisa jutustelu ja arjen tilannekomiikka herkistävät nauruhermon. Yhteyttä voimme kokea niin surussa kuin ilossakin.

Pitkän linjan sairaalapappi Sirkku Tukiainen piti neuvottelupäivillä alustuksen kohtaamisen voimasta. Hän lainasi luennossaan muun muassa Martti Lindqvistiä:

”*Kokemus osoittaa, että jokin kohta auttajassa lähes väistämättä yksinäistyy ja vakavoituu sen johdosta, että hän toimii toisten taakkojen kantajana. Se on hyväksyttävä tosiasiana, mutta sen ei pidä antaa imeä mukanaan siihen mustaan kuiluun, missä elämä näyttäytyy vain yksinäisyytenä ja kärsimyksenä. Sille pitää olla vastapaino sellaisessa kohdassa omaa persoonaa, missä auttaja on yhteydessä omaan iloonsa, uskoonsa ja toivoonsa. Vain sitä kautta kuva elämästä säilyy kokonaisena ja auttaja pysyy yhteydessä oman elämänsä energioihin.*”
(Lindqvist 1990, 198–199)

Alustuksen diat ovat luettavissa Kirkon sairaalasielunhoidon Teams-kanavalla.
Valon määrä vähenee vääjäämättä matkatessamme kohti joulua. Säilyköön meissä samalla ilo, usko, toivo ja yhteys toisiimme. Yksin emme tätä työtä tee.

Mika Kallunki
Sairaalateologit ry:n hallituksen puheenjohtaja
mika.kallunki@evl.fi
p. 050 5623364

“Vain sitä kautta kuva elämästä säilyy kokonaisena ja auttaja pysyy yhteydessä oman elämänsä energioihin.”

Vuosikokouksessa Sairaalateologit ry: jäsenmaksuksi päätettiin 40 € työelämäjäseniltä ja 15 €. Jäsenmaksusta vapaita ovat yhdistyksen kunniajäsenet ja vuoden 2026 aikana liittyneet uudet jäsenet.

Saajan tilinumero	**FI92 8000 1170 1435 73**	**TILISIIRTO**		
Saaja	**Sairaalateologit ry**			
Maksajan nimi ja osoite		Merkitse viestikenttään: "Sukunimi Etunimi jäsenmaksu 2026" 40 € työelämäjäsen / 15 € eläkeläisjäsen		
Allekirjoitus		Viitenumero		
Tililtä nro		Eräpäivä	**30.10.2026**	EUR **40 / 15**

Maksu välitetään saajalle vain Suomessa Kotimaan maksuvälityksen yleisten ehtojen mukaisesti ja vain maksajan ilmoittaman tilinumeron perusteella

SEURAKUNNAN PERHETOIMINNAN OHJAAJANA...

Terveiset kaikille täältä syksyisestä Oulusta!

Olen **Heidi Lampela** ja työskentelen sairaalasielunhoidon tiimissä perhetoiminnan ohjaajana. Työni pitää sisällään monenlaista tekemistä lasten, nuorten ja perheiden parissa. Pääsääntöisesti työskentelen Oulun yliopistollisen sairaalaan lasten ja nuorten osastoilla. Siellä kohtaan päivittäin lapsia ja nuoria ja heidän läheisiään.

Ajattelin, että kirjoitan lyhykäisyydessään, mitä kaikkea viikkoni voikaan pitää sisällään. Päiväni alkavat usein sillä, että katsomme sairaalan muiden varhaiskasvatus ja nuoriso toimijoiden kanssa, keitä osastoilla on ja kuka mahdollisesti kohtaisi kenetkin. Sitten yhteiset aamukahvit ja suunta kohti osastoja. Tällä viikolla vastassa on ollut muutama tuttu pitkäaikainen potilas sekä sellaisia lapsia ja nuoria, jotka ovat hetken sairaalassa. Heidän kanssaan on leikitty, askarreltu, pelattu pelejä ja keskusteltu mielen päällä olevista asioista. Erityisesti tällä viikolla ilahdutti erään tutun lapsen kommentti, kun menin hänen luokseen. Kiva, sä tulit taas, mitä me nyt teemme. Äidin mukaan tuloani oli odotettu.

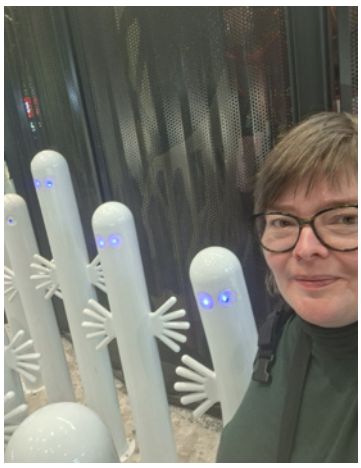
Tiistai-iltapäivisin pidämme osaston sairaalapappi Mirjamin kanssa lasten sisä- ja syöpätautien osastolla kahvia ja keskustelu hetkiä potilaiden läheisille. Tällä viikolla oli rauhallista, juttelimme yhden äidin kanssa, kuinka pitkät välimatkat kuormittavat, kun sairaalassa tarvitsee käydä melkein viikoittain. Oyssiin voidaan tulla koko Pohjois-Suomen alueelta ja välimatkat voivat olla todella pitkiä. Tukiverkkoa ei välttämättä ole saatavilla sairaalan läheltä. Olen tarvittaessa tarjonnut vanhemmille levähdyshetkiä ja kaupassa käynti mahdollisuutta ja ollut silloin lapsen kanssa. Sovimme tämänkin äidin kanssa, että tulen huomenna aamupäivästä ja hän pääsee käymään lenkillä ja kaupassa.

Torstaisin käymme vastasyntyneiden ja lasten teho-osastolla yhdessä yhteisö- ja hoivamuusikon sekä sairaalapapin kanssa. Käymme laulamassa kehtolauluja sekä keskustelemme vanhempien kanssa. Tällä viikolla osastoilla on täyttä ja saamme käydäkin useamman perheen luona. Soitamme kannelta ja hyräilemme, ja huomaamme kuinka pienet korvat kuuntelevat ja usein rauhoittuvat musiikin voimasta.
Viikkoon on myös mahtunut kuolleiden lasten muistohartauden suunnittelua sairaalapapin kanssa sekä toimintasuunnitelman tekoa ensi vuodelle.

Tällainen oli minun yksi syyskuinen viikkoni. Mahtui monenlaisia kohtaamisia, tunteita ilosta, suruun, huoleen ja toivoon. Olen onnellinen, että saan olla tekemässä tätä työtä, kulkemassa perheiden rinnalla sairauden kohdatessa. Ja kiitollinen siitä, että Oulun seurakuntayhtymä mahdollistaa tällaisen työn ja näkee tämän työn sairaalassa tärkeänä.

Siunausta syksyyn!

Heidi Lampela
perhetoiminnanohjaaja, sairaalatyö
Oulun seurakuntayhtymä

...SAIRAALASSA

NÄIN MEILLÄ

1. Kuka olen? Olen **Jaana Rautio-Wacklin**, 62-vuotias sairaalapappi Kajaanin seurakunnasta. Raahe Pohjois-Pohjanmaalla on syntymäkaupunkini. Olen valmistunut Helsingin yliopiston teologisesta tiedekunnasta 1992 ja saanut pappisvihkimyksen seuraavana vuonna Mikkelin tuomiokirkossa Imatran ja Joutsenon sairaalapapin sijaisuuteen. Kun Kajaanissa tuli hakuun sairaalapapin vakituinen virka vuonna 1994, hain sitä ja täällä olen edelleen. Minulla on puoliso ja neljä poikaa. Harrastan laulua, lukemista ja nykyään myös käsitöitä.

2. Toimin Kainuun keskussairaalassa ja avohoidossa. Keskussairaala on saatu Kajaaniin vuonna 1969, ja seuraavana vuonna ensimmäinen sairaalapappi aloitti siellä työnsä. Hänen työuransa kesti 34 vuotta. Palliatiiviset/saattohoitopotilaat ovat iso osa työtäni. Toimin paljon myös psykiatrisella osastolla ja kuntoutuskodeissa. Hautaan siunaamiset sairaalan kappelissa ovat yleistyneet koronan jälkeen.

3. Meidän paikallinen erikoisuutemme on sairaalarakennuksessa se, että siinä on käytetty paljon puuta. Sairaala valmistui 2020. Syötävistä erikoisuuksista mainitsen röntösen, nyrkkirieskan ja palvilihakeiton.

4. Haastan mukaan **Sari Järnforsin Raumalta**. Haluan kysyä, onko raumalaisten puheenpartta ollut vaikea ymmärtää? Onko tullut väärinkäsityksiä?

Jaana Rautio-Wacklin, Kajaani

5. Ainoana sairaalapappina olemisessa on puolensa ja puolensa. Minulla on ollut kollega vuoteen 2015 asti. Se, että on kollega, ei automaattisesti tarkoita, että kollegiaalisuus toimii. Minulla on tätä nykyä työtäni arvostava esihenkilö, hyvä työnohjaaja ja sairaalassa muutama "oma" hoitaja. Heidän avulla pärjään.

Sairaalateologin kirja- ja medianurkka

*** Raija-Leena Rekilä: Osasto 6.Tositarinoita suljetulta (Deadline Kustannus, 2025).** Osasto 6 on kirja ihmisistä. Suljetulla osastolla työskentelystä voi syntyä mielikuvia pehmustetuista kopeista ja potilaista, joiden hoito on lähinnä kaukaisuuteen eksyneen katseen tavoittelua, hajanaisten lauseiden yhdistelyä ja vahvojen lääkkeiden annostelua. Kirjailija Raija-Leena Rekilä kuitenkin kumoaa nämä mielikuvat esikoiskirjassaan täysin. Psyykkisesti sairaiden kanssa työskennellessä ammatillinen osaaminen on ehkä tärkeää, mutta vielä tärkeämpää on myötätunto ja kyky kohdata potilaat persoonana, ei mauttomana ja hajuttomana hoitajana.

*** Sanni Isometsä: Katoamiskertomus. (S&S, 2026).** Sen piti olla vain flunssa. Nuori perheenisä joutuu sairaalaan, ja hetkeä myöhemmin hänen puolisonsa ja lapsensa jäävät yksin. Jäljelle jäävät hiljaisuus, muistot – ja kysymys siitä, miten elämää voi jatkaa, kun kaikki katoaa.

*** Liisa Ahonen: Kaipauksen sävyinen elämä. Miten löytää toivoa lapsen kuoleman jälkeen (Tuuma, 2024).** Sanotaan, että lapsen kuolema on suruista suurin. Olipa lapsi sitten kuollessaan aivan pieni tai jo aikuiseksi varttunut, horjuttaa tapahtunut vanhemman elämän perustuksia voimakkaasti. Koska meistä jokainen on oma uniikki yksilönsä, myös surumme on aina ainutlaatuinen. Kirja rohkaisee lempeästi hyväksymään oman surun ainutlaatuiset kasvot, pysähtymään kokemuksensa äärelle ja sitten, kun aika on kypsä, suuntaamaan katseen toiveikkaasti kohti tulevaa. Vaikka mikään ei enää koskaan tule olemaan samanlaista kuin se oli ennen lapsen kuolemaa, elämä jatkuu. Kaipauksen sävyinen elämä voi olla hyvää, merkityksellistä ja onnellista.

*** Aku Visala: Masennuksen filosofia (Gaudeamus, 2026)**
Totutusta poikkeavia näkökulmia masennukseen tajoava uutuusteos katsoo viisaasti suoraan kohti synkkyyttä, mutta kieltäytyy vaipumasta epätoivoon. Kirjoittajan omat kokemukset antavat taustan perusteelliselle teokselle, jossa pohditaan masentuneen moraalista vastuuta paranemisestaan ja haastetaan etsimään elämälle syvempiä merkityksiä kuin mitä lääketiede, psykiatria tai psykoterapeuttinen puhe pystyvät tarjoamaan.

Två tips på berättelser om att förlora sin baby ur pappans perspektiv:

Skådespelaren Klas Eriksson berättar i programmet Sommar i P1 2025 (Sveriges radio) om förlusten av sin dotter och om vägen tillbaka till livet:

https://www.sverigesradio.se/avsnitt/klas-eriksson-sommarpratare-2025

*** Juha Itkonen: Allt ett under (Förlaget, 2020)**
Allt ett under är Juha Itkonens autofiktiva roman om hur vardagen måste fortsätta även om man lever i ett undantagstillstånd.
Livet för familjen på fyra personer är fyllt av vanlig vardag. Sönernas skola och föräldrarnas arbete, han som författare, hon som start up-företagare, fyller dagarna. Men graviditeten med det tredje barnet sker inte på förväntat sätt, och föräldrarna ställs inför ett omöjligt val: Ska de behålla barnet eller inte? Till läkarnas etik hör inte att avgöra om graviditeten borde avbrytas. Det är föräldrarna som måste ta beslutet, framförallt mamman. Parrelationen ansträngs. Bara ett knappt år senare befinner sig föräldrarna på akutavdelningen igen – under helt andra omständigheter. Ett tvillingpar föds alldeles för tidigt. De små liven, ett kilo var, är beroende av sjukhusets personal och syrgas, och familjen befinner sig återigen i ett kaotiskt tillstånd där allas krafter hotar att ta slut. Livet är oförutsägbart och skört, men samtidigt starkt och unikt.

HARTAUDEKSI

Under the vault of the sky

Under the vault of the sky,
wide and high, open bright.
Here we are.
Depths of the life-giving well.
Deep in us,
roots and crown, growing strong.
Together we bring hope to life
and new horizons will be seen.
Peace be with us.
Peace be with us.

(säv. ja san. Gudrun Rosen)

”Näistä ovat verkostopäivät tehdyt”

Sairaalasielunhoidon verkostopäivät AitO-keskuksessa 26.-28.8.2026

På slingriga småvägar tog sig bussen fram till AitO-keskus utanför Tammerfors. Sensommaren bjöd på sitt bästa väder, när omkring 30 sjukhusteologer och en diakon deltog i årets nätverksdagar, som var ett samarbete mellan Sairaalateologit ry – Sjukhusteologer r.f. och sjukhusprästerna i Tammerfors.

Huvudtemat för dagarna var det egna välbefinnandet och orken i vårt ofta psykiskt belastande arbete. Under dagarna fick vi prova på Alexanderteknik, TRE- och Asahi-metoderna. Den egna andligheten stärktes genom en upplevelserik pilgrimsvandring i naturen kring AitO-keskus och i Stillhetens yogas grundövning, samt i de olika andaktsstunderna som sjukhusprästerna från Tammerfors hade förberett för oss. Sirkku Tukiainen och Katri Suhonen lyfte i sina föreläsningar fram både arbetets utmaningar och rikedom och hur vi kan värna om välbefinnandet. Tillsammans med sjukhusprästerna Pilvi och Jenni från Åbo skapade vi tillsammans ett instagraminlägg. Artturi och Tarja gav oss glimtar från sitt arbete inom sjukhussjälavården i Seinäjoki.

Dagarna på AitO-keskus erbjöd tid för gemenskap och delande vid sidan om programpunkterna. Nätverksdagarnas extra guldkant var kvällsbastun vid stranden och simturerna i Näsijärvi. Jag tror att alla åkte hem med en varm känsla av tacksamhet, för det vi fått dela och uppleva tillsammans. Nätverksdagarna blev en bra start inför höstens arbete. Här följer några hälsningar från dagarna på AitO-keskus:

”Kerrassaan mainiot päivät! Hyvinvointia, uuden oppimista ihmisten kohtaamista. Myös itsensä kohtaamista. Sirkun luento oli supermielenkiintoinen ja havahduttava. Kiitos!” Eija Joensuusta

”Verkostopäivien ohjelma tuki monipuolisesti työhyvinvointia. Kokemusten jakaminen kollegoiden kanssa oli todella tärkeää! Puitteet Näsijärven rannalla olivat hienot. Kiitos hienoista päivistä!”

”Oli maadoittavat ja rentouttavat verkostopäivät! Kollegoiden kanssajakaminen ja saunominen, TRE ja Asahi, hiljaisuuden jooga ja luontopyhiinvaellus – kaikki ne hoitivat ja rentouttivat hyvin. Oli myös hyviä alustuksia, joista sai omaan työhönsä ja ajatteluunsa! Kaikki oli kohdillaan: Puitteet, järjestelyt, ruoka, miljöö, ohjelma. Ilo olla yhdistyksen jäsen! Kiitos hallitukselle ja Tampereen sairaalasielunhoidolle!”

”Virkistävät verkostopäivät kiitos hyvin suunnitellun ohjelman ja ihanien kollegoiden.”

”- Hieno paikka, erityisesti uinti ja rantasauna 5/5
- Mukava kokeilla uusia lajeja ja tekniikoita, hyvä kehon ja mielen yhteyttä
- Sirkun luento resonoi!
- Parasta kollegoiden kohtaamiset ja yhteinen jakaminen!
- Ohjelma ja järjestelyt toimivat
- Luonto rauhoitti
- Iso, lämmin kiitos!”

”Päivät olivat antoisat hienoa, että oli keskiviikkona aleksander ja to hiljaisuuden kävely. Järviuiminen-ihanaa. Myös luennot antoivat pohdittavaa.”

”- Ihanaa armollista jakamista
- VK 42 Jeesus on ykkönen
- Kiitos jokaiselle!”

”Olipa hyvät verkostopäivät. Kiitos yhdistykselle ja Tampereen tiimille. AitO-toimintakeskus oli upea paikka. Saimme hyviä vinkkejä arkeen vietäväksi. Kaiken kruunasi uiminen järvessä ja upea öinen kuu.”

”Naurua, yhteistä jakamista, iloa, vertaistukea, uusia oivalluksia ja ideoita. Yhteisen aterian ja saunan lämmön jakamista. Näistä ovat verkostopäivät tehdyt!”

”Jag upplever att gemenskapen oss sjukhuspräster emellan är varm och ger kraft för arbetet i vardagen. Tack för gemenskapen!” Malin

”Sairaalasielunhoitoa tarvitaan jatkossakin. Ikuisuus on ihmistä askarruttanut eilen, askarruttaa tänään ja huomennakin!”

”Päivät ovat olleet ajatuksia herättävät, kehoa hoitavat ja sielua hellivät, kaiken kaikkiaan virkistävän erilaiset.”

”Hyviä keskusteluja, paljon jakamista.”

”Päivät ovat antaneet virkistystä ja vaihtelua. Erityisesti pidin siitä, että saimme tehdä liikunnallisia harjoituksia eikä ollut pelkkiä luentoja. Luontopyhiinvaellus ja hiljaisuuden jooga olivat puhuttelevia. Kiitos mukavista päivistä.” Mirjami Oulusta

SAIRAALA TEOLOGIT RY
SJUKHUSTEOLOGERNA RF

Kuvat: Ann-Sofi Nylund
ja Artturi Kivineva

ENHCC-verkoston konsultaatio Madridissa toukokuussa 2026

ENHCC-verkoston konsultaatio Madridissa toukokuussa 2026
ENHCC -verkoston (European Network of Health Care Chaplaincy) konsultaatio järjestetään joka toinen vuosi eri puolilla Eurooppaa. Tänä vuonna kokous oli Madridissa ja samalla verkoston uudeksi koordinaattoriksi valittiin Dr. Simon Harrison (Royal Devon University Hospital, Head of Pastoral and Spiritual Care).

Järjestyksessä 19. tapaamisen teemana oli ”Under the vault and deep in the well - sharing narratives of Chaplaincy”. Paikalla oli noin 70 osallistujaa eri maista. Suomesta meitä oli mukana neljä: V**eera Konttaniemi ja Satu-Elina Ansas** Vantaalta sekä **Aino Bärlund ja Markku Elo** Espoosta.

Erilaiset narratiivit olivat päivien keskeinen teema. Sairaalapappeina me kuuntelemme kertomuksia, jotka ilmaisevat haavoittuvassa asemassa olevien ihmisten eksistentiaalisia tarpeita. Kun elämä on haastavaa tai kriisissä, yksi tärkeimmistä asioista on yhteyden luominen toisiin ihmisiin. Me autamme ihmisiä kokemaan, että heidät nähdään ja etteivät he ole hylättyjä – tämä on yksi tapa kuvata, ainakin osittain, sitä, mitä sielunhoitotyö tarjoaa. Se on yksi narratiivi siitä, mitä teemme.

Tarvitsemme monia erilaisia kertomuksia ja mielikuvia kertoaksemme terveydenhuollon sielunhoitotyön tarinan. Yksi keskeinen asia siihen on käyttämämme kieli. Saatamme käyttää yhdenlaista kieltä kun selitämme työtämme terveydenhuollon henkilökunnalle, potilaiden ja omaisten kohtaamisissa saatamme käyttää toisenlaista kerrontaa. Tieteellisessä tutkimuksessa käytämme akateemista kieltä.

Kuka kertoo minun kertomukseni? Kuka puolustaa hengellisiä tarpeita? Mikä on meidän eurooppalainen kertomuksemme? Mitkä asiat ovat läsnä ja mitkä ovat nousemassa?

Haasteet ovat eri puolilla Eurooppaa hyvin samankaltaisia. Miten olemme esillä ja miten meidät nähdään ja miten itse näemme itsemme? Keitä me olemme ja keitä palvelemme? Kysymys ei ole siitä tulisiko virkaa haastaa, vaan siitä, että sitä haastetaan ja tullaan haastamaan. Oleellinen kysymys on, jos työ muuttuu näkyvämmäksi ja ammatillisesti uskottavammaksi, miten työmme voi pysyä edelleen spirituaalisesti juurevana, uskollisena kutsumukselle ja tunnistettavasti itsenään.

Millaisia odotuksia meihin suunnataan? Antavatko nämä odotukset meille vapautta vai sitovatko se meitä? Me toimimme ”vierailla lattioilla”, antaako tämä tietynlainen ulkopuolisuus meille vapautta vai sitooko se? Näitä kysymyksiä pohdimme.

Tarvitsemme monia erilaisia kertomuksia ja mielikuvia kertoaksemme terveydenhuollon sielunhoitotyön tarinan.

Me olemme ammattilaisia tunteiden tulkinnassa, yhteyden luomisessa toisiin sekä merkitysten luomisessa. Meillä on ns. pehmeät taidot (soft skills). Työ on paikka, jossa minä kohtaa maailman, minä kohtaa itsensä (self meets self) ja minä ammattilaisena kohtaa muiden Itsen (self as professional meets self of the others). Ja aina, kun kohtaamme toien ihmisen näemme itsemme (in you I see me).

Kuvassa Suomesta konsultaatioon osallistuneet Veera Konttaniemi, Markku Elo, Satu-Elina Ansas ja Aino Bärlund

Kuvassa konsultaation kokoontumispaikka, jossa myös mm Espanjan piispat säännöllisesti kokoontuvat

Majoitusrakennus ja puutarhaa

Millaisia odotuksia meihin suunnataan? Antavatko nämä odotukset meille vapautta vai sitovatko se meitä? Me toimimme ”vierailla lattioilla”, antaako tämä tietynlainen ulkopuolisuus meille vapautta vai sitooko se?

Tapasin päivien aikana käytävällä erään hospital chaplainin, joka kertoi että hän oli sairaalassa tavannut vakavasti sairastuneen miehen ja kysynyt haluaisiko hän jutella hospital chaplainin kanssa. Mies totesi ”kyllä mä voin sun kanssa jutella, mutta en mä mikään kristitty ole”. Hospital chaplain vastasi ”en minäkään, olen sikhi” **Kartar Singh Bring** työskentelee Leicesterin yliopistollisessa sairaalassa. Leicester nimitti yhden Ison-Britannian ensimmäisistä humanistisista sairaalapapeista varmistaakseen, että myös uskonnottomat tai agnostiset potilaat saavat tukea omasta maailmankatsomuksestaan käsin. Henkisen huollon johtajan (Head of Chaplaincy) Kartar Singh Bringin luotsaama tiimi koostuu kristinuskon, hindulaisuuden, islamin, sikhiläisyyden ja uskonnottomien elämänkatsomusten edustajista.

Sairaalassa on kehitetty erityinen Leicester-narratiivi, joka mm. laajentaa työn potilashoidon ulkopuolelle ja tukee eturivin hoitohenkilökunnan jaksamista.

Sairaalassa on kehitetty erityinen Leicester-narratiivi, joka mm. laajentaa työn potilashoidon ulkopuolelle ja tukee eturivin hoitohenkilökunnan jaksamista. ”Chaplaincy by Night” -aloite tarjoaa henkistä ja psykologista tukea kiireisille klinikan työntekijöille yövuoroissa. Modernit hiljentymistilat (State-of-the-Art Sacred Spaces) panostavat kaikille avoimiin hengellisiin ja henkisiin keskuksiin. Lisäksi sairaalassa on kehitetty elämyksellisiä mietiskelyhuoneita, jotka tarjoavat rauhaa ja lohtua potilaille, heidän läheisilleen sekä henkilökunnalle taustasta riippumatta.

Monet ainutlaatuiset ja silti yhteisestä eurooppalaisesta pohjakertomuksesta nousevat narratiivit olivat päivien ytimessä. Sairaalapappien työn rikkaus, kollegoiden tapaaminen, eri maiden tilannekatsaukset sekä uudet sairaalasielunhoidon kehittämishankkeet jäivät antoisalta matkalta pohdittavaksi.

Satu-Elina Ansas
Vantaan johtava sairaalapappi

ENHCCn uusi koordinaattori Simon Harrison sekä suomalaiset osallistujat

Alakuvassa Head of Chaplaincy Kartar Singh Bring, University Hospitals of Leicester sekä Satu-Elina Ansas, Vantaan seurakuntayhtymän johtava sairaalapastori

SAIRAALA TEOLOGIT RY
SJUKHUSTEOLOGERNA RF

Kesäteologina sairaalassa

Kun aloitin kesäkuussa kesätyöni sairaalasielunhoidon kesäteologina, päässäni oli paljon ajatuksia. Sairaala voi olla kesäteologille uusi ympäristö toimia ja hoivakoditkin voivat tuntua vierailta paikoilta. Toisaalta odotin innolla sitä, mitä kaikkea uutta tämä työkokemus tuo tullessaan. Seurakunnassa tehtävä työ on kesäteologille varsin erilaista ja henkilökohtaisia, kahdenkeskisiä sielunhoidollisia keskusteluja tapahtuu melko harvoin verrattuna sairaalasielunhoitoon. Mietin paljon, mitä minulta odotetaan teologina.

Sairaalasielunhoidossa kohtaaminen voi tapahtua keskellä sairautta, kuoleman läheisyyttä, yksinäisyyttä, epävarmuutta tai elämänmuutosta. Nämä voivat olla vaikeita tilanteita ja sain usein itseni kiinni ajatuksesta, että mitä jos en voikaan tehdä mitään auttaakseni.

Mietin paljon, mitä minulta odotetaan teologina.

Työn ohella luin sairaalasielunhoitoon liittyvää kirjallisuutta ja eräästä kirjasta sainkin ehkä tärkeimmän neuvon itselleni: sielunhoitaja ei pysty antamaan valmiita vastauksia tai ratkaisemaan vaikeaa tilannetta. Hän ei voi tehdä ihmeitä, eikä hän pysty poistamaan sairautta ja pahaa oloa sanojen voimalla. Sen sijaan hän voi auttaa kannattelemaan ihmistä ja se on mielestäni sielunhoidon ydin. Lempeä läsnäolo ja kuunteleminen ovat tärkeimpiä taitoja sielunhoitajalle.

Ennen työtä perehdyin sairaalasielunhoidon erityispiirteisiin. Luin kirjallisuutta ja keskustelin esihenkilöni kanssa tulevasta työnkuvasta ja siitä, millaisia tilanteita voi tulla vastaan. Kaikkea ei voi kuitenkaan oppia etukäteen. Näin jälkeenpäin katsottuna tärkeämpää voisi olla valmistautua siihen, ettei aina tiedä, mitä kohtaamisessa tapahtuu. Epävarmuus ei tarkoita, ettei olisi valmis kohtaamaan ihmistä. Se kertoo ehkä enemmän siitä, että haluaa aidosti toimia ihmisen parhaaksi ja auttaa tätä mahdollisuuksien mukaan.

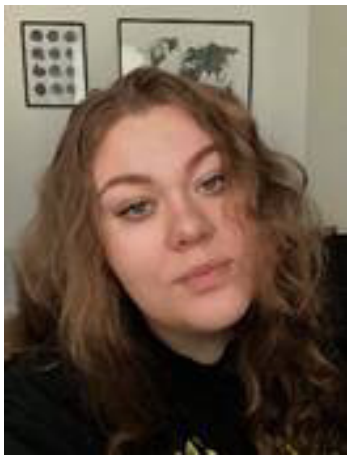
Koen, että tärkein tuki, mitä kesäteologille sairaalasielunhoidossa voi antaa liittyy samoihin aihepiireihin, mitä työ itsessään. Hyvä tapa tukea kesäteologia uuden äärellä, perehdytyksen lisäksi, on mahdollisuus käydä työnohjauksellisia keskusteluja työkaverin tai esihenkilön kanssa. Koin itse vaikeiden kohtaamisten purkamisen hyvin tärkeäksi. Sain kokemuksen siitä, että pystyin luottamuksellisesti puhumaan vaikeista tunteista ja tilanteista. Keskustelu oli vuorovaikutuksellista, eikä vaikeita tilanteita vain kuitattu olankohautuksella ja todettu, että sellaista se välillä on. Olin alusta asti tietoinen, että vaikeita tilanteita voi tulla vastaan. Jos sielunhoitotyötä on tehnyt pitkään, voi vaikeisiin tilanteisiin suhtautua ikään kuin rutiininomaisesti, eikä välttämättä osata ajatella, että työhön vasta tutustuva teologi voisi tarvita enemmän mahdollisuutta purkaa kohtaamisten aiheuttamia tunteita. Toki työnohjaus on tärkeässä roolissa myös heille, jotka ovat toimineet sielunhoitajina jo pitkään.

Kesäkuussa astuin täysin vieraaseen työympäristöön. Samalla tulevaisuuden suunnitelmani olivat hyvin avoinna. Pappeus on tie, jota haluan kulkea, mutta erikoistumista sairaalasielunhoitoon en tuolloin pitänyt realistisena vaihtoehtona. Nyt kolmen kuukauden jälkeen voin todeta, että sielunhoitotyö jätti minuun pysyvän jälkensä. Ihmisten kohtaaminen on aina ollut minulle mieluisinta teologina olemisessa. Tässä työssä sitä sai tehdä paljon ja kokemuksia kertyi huimasti. Sain kokemusta

Hyvä tapa tukea kesäteologia uuden äärellä, perehdytyksen lisäksi, on mahdollisuus käydä työnohjauksellisia keskusteluja työkaverin tai esihenkilön kanssa. Koin itse vaikeiden kohtaamisten purkamisen hyvin tärkeäksi.

vaikeista tilanteista, mutta kohtaamisissa sain kokea myös ilon ja onnen hetkiä. Sairaalasielunhoito voi tuntua hieman pelottavalta, jos siitä ei ole ennalta mitään kokemusta. Tärkeintä on kuitenkin suhtautua työhön rohkeasti ja antaa itselleen lupa kasvaa teologina ja kehittää omaa papin identiteettiään.

Milla Saikko
kesäteologi Lappeenrannasta

SAIRAALA TEOLOGIT RY
SJUKHUSTEOLOGERNA RF